

Na drsališču.

Zimska slika. — Spisal Ivan Dragomir.

Polja in hribe, vrtove in trate, položne strehe in mogočno drevje krije lahna odeja. Vsa narava še sniva pod belim pregrinjalom. V solnčnem svitu odseva snežena odeja, kakor bi bila kristalna in posuta z bliščečimi biseri. Modro nebo je čisto in jasno kot ribje oko. — Vkljub neljubi zimi nas vendar tolika naravna krasota z vso silo vabi iz zaduhle sobe na prosto uživati naravno lepoto in dihati sveži zrak.

Tudi Staničev Mirko je že na vse pretege hitel s svojo domačo nalogo, da bi jo smel prej potegniti iz mesta. Skoro bi trdil, da naloga ni bila brez pogrškov. No, pa pustimo to za danes! Mi vemo samo to, da je Staničev Mirko takoj, ko je izvršil svojo nalogo, pohitel k materi s prošnjo, da bi se smel iti drsat. Dovoljenje je seveda kmalu dobil. Sedaj pa kar pod posteljo po drsalici in hajdi na drsališče!

Tu je bilo že vse živo samih drsalcev in drsalk; pred očmi gledalčevimi kar mrgolijo sem in tja. Tu drsi po svetli gladini jeden naprej, drugi nazaj, tretji drvi počez, in tako gré vse vkrižem. Tam na onem koncu se nekateri lovijo po opolzlem zrcalu; tem se seveda dostikrat pripetí, da trčita dva neusmiljeno skupaj, za kar se pa ne zmenijo veliko. Po sredi drsališča hitita dva v pritličnem ravnotežju, držé se za roko. Lahno kakor puščica drsita v siksak-črtah dalje. Hipoma, kakor bi trenil, se ustavita in obrneta, ledeni prah se jima pokadí izpod drsalic, in zopet letita po drugi strani nazaj, da jima komaj sledímo v daljavi z očmi. Tam na onem koncu drsališča hrupno drvi dalje cela nepretrgana vrsta. Gorjé ti, ako te zajamejo; potegnejo te s sabo! V večjih in manjših gručah vlada popolna zadovoljnost, hrupno veselje in smeh.

Da bi se že skoraj tudi Mirko spustil med nje, hití si že na vso moč privezovati drsalici na noge. Ko je gotov, zdrčí nekaterikrat po drsališču na okrog. Kako vam to gré, kakor bi ga lahna sapica nesla dalje. Res, to vam je drsalec, da malo tacih; za prvega velja med svojimi tovariši. Ni dolgo, in kmalu se vam izgubi izpred

očij v mrgoleči množici. Snide se s svojimi tovariši, in sedaj ni veselja in smeha ne konca ne kraja. Kmalu pozabijo čisto na vse, samo na drsanje ne. Niti ne opazijo, kako se že solnce počasi pomika proti zatonu.

Prej tako bliščeča snežena gladina postaja vsaki trenutek bledejša, temnejša. Solnčni žarki le še slabotno obsevajo pokrajino. Predno se poslovijo, poljubijo še jedenkrat ledeno gladino z vso svojo močjo. Toneče solnce zlije tedaj po modrikastem zrcalu vse ono čarobno, nepopisljivo žarenje v vseh mogočih barvah. Zlate, živo bliščeče barve se polagoma zlivajo v bledejšo, temnejšo in naposled v modro. Vse po drsališču se spreminja, vse se blišči, vse mrgoli. Drsalci vsi hité na oni kraj, od koder se dobro vidi, kako se še zadnji krajec bledega solnca potaplja tja za one rujave smreke vrh gore.

Gnječa drsalcev narašča vedno bolj; skoro vsi prihitijo na oni kraj. Tako so zaverovani v krasni prizor, da niti ne opazijo, kako poka ledena skorja pod njihovimi nogami. Kar nekdo zavrigne med njimi, da vse pretrese mraz. Kakor bi trenil, se razkropijo vsaksebi, kamor kdo more. Šele sedaj opazijo, v koliki nevarnosti so bili; vse vkrižem gredó po ledu zevajoče razpoke. Ko se nekoliko pomirijo, poskušajo nekateri hitro zdrsniti čez razpokani led. Toda nihče si ne upa, nihče ni dovolj uren.

»Mirko! Kje pa si? Pridi sem in pokaži svojo spretnost v drsanju!« kličejo nekateri tovariši Mirka.

Ta se je med tem mudil prav na onem koncu drsališča. Tu je imel dovolj prostora, da se je uril v svojih drsalnih umetnostih. Ko čuje svoje ime, prihití tudi on na mesto.

Tovariši ga izpodbujajo, da naj poskusi, češ, med tolikimi drsalci veljati za najboljšega, to tudi ni karsibodi. In potem: kaj se mu more tudi pripetiti? Pobliskovo zdrsne na ono stran in — na varnem je.

Res, Mirko se dá slednjič pregovoriti in se odloči, da poskusi, naj velja, kar hoče. Vse svoje moči zbere, da tem urneje šine čez nevarni kraj. Glej, že je na sredi! Toda — pretresljiv vik — drsalica mu uide v razpoko, Mirko omahne, led se udrè, Mirko je v vodi, borí se z življenjem in smrtjo.

Kolika sreča zanj, da ni voda posebno globoka! Nekdo priskoči z dolgo lestvo in jo položi čez predrtino. Mirko se oprime lestve, in tako pride počasi zopet na suho. Seveda je premočen do kože, da kar kaplja od njega. Da se ne bi prehladil, obleče si hitro suknjo, stopi v zaprt voz in oddrdrá domov.

Po tem dogodku mine tudi druge drsalce prejšnje veselje. Drug za drugim se poizgublajo domov. Drsališče ostane kmalu prazno in tiho. Polagoma izgublja tudi nebo prejšnje žarenje. Po svodu se razlije ona prijetna modra barva, kakoršno vidimo v jasnih zimskih nočeh nad seboj. Tam izza Krimskih vrhov pogleda zaspana luna, ter se zvedavo ozrè po zapuščenem drsališču. V modrikastem, ledenem zrcalu si ogleda svoj blede obraz. Ob jednom z luno primigljajo na sinji oblok ljubke zvezdice in se ozró kakor božja očesca na zapuščeno drsališče.

Tam v mestu v gorki postelji je pa med tem objel Mirka sladki spanec, ter ga v ljubkih sanjah zazibal na drugi svet.

Prva črka.

Naša Minka kodrolasa
V šolski klopici sedi,
Ima ploščico in knjigo,
In že piše — črko **i**.

Gori, doli, zdaj okroglo,
Ven — in pika, to se vé,
Če je le pisalo pridno,
Da ne vhaja čez vrsté.

Malo se ročica trese,
Minka, le ne bati se,
Koncem leta, — to bo kmalu,
Čitala boš črke — vse!

Čitala iz knjige bajko
O »Rudeči kapici«
In o »Palčku«, ki je malo
Večji bil, — kot črka **i**.

Fanica Volk.

